

Verslagen

Jubileum op een nat eiland

Schiermonnikoog

Oktober 1993.

Dit zou het jubileumweekend van de jarige Avifauna worden. Het bestuur verwachtte dat hiervoor veel belangstelling zou bestaan. De op een na mooiste parel van de Waddenzee en volop in de trektijd. Wim Secretarisvogel reserveert dus 40 plaatsen in de prachtig gelegen kampeerboerderij "De Kooiplaats" van boer Talsma bij de eendenkooi, die zo gebouwd is dat je zelfs bij stromende regen vanonder een overkapping nog kan vogelen. De kosten van f 50,- zijn, mede door de scherpe calculatie van Lucie Regelwulp minimaal.

Dankzij een op het laatste moment ingelaste P.R.-actie blijkt het aanvankelijke deelnemertal van 15 te stijgen tot 23. Moet je dan als bestuur teleurgesteld zijn, doe je dan iets niet goed, liggen de behoeften misschien anders? Maar h $\ddot{o}$ e dan? Is dit met name voor de vele nieuwe leden van de laatste tijd (is groter = beter?) niet bij uitstek een gelegenheid om elkaar en Avifauna beter te leren kennen, waarbij een mogelijk nog prille vogelkennis zeker niet een belemmering hoeft te zijn.

Dat de meeste vogelaars individualisten zijn is bekend; eenlingen die soms met z'n tweeën, maar ook wel eens als ruime eenmans-werkgroep opereren. Maar waarom dan verenigingen? "Samen sterk", hoor ik; mee eens. Je hebt meer stem naar buiten toe. Maar hoe is het met het genieten van het vogelen in het veld? In wezen puur een gebeuren in jezelf. Maar is niet tevens een kenmerk van de mens dat je samen iets deelt? D $\grave{a}$ t met name kan dus in een ver-ee-ni-ging. Het samen door de natuur struinen en het genieten hiervan met elkaar delen, geeft er voor mij een zeer prettige extra dimensie aan.

Ik kijk - inmiddels vijf weken na het bovenstaande te hebben geschreven - naar buiten en de nu daar zichtbare grijzigheid maakt het me makkelijker de herinneringen terug te halen. Met het toen aangekondigde natte weer, en wind uit het zuiden, leek het op het eerste gezicht niet ideaal zeetrekweer. Maar je bent niet vaak zo vroeg 's ochtends op Schier, en zeetrek is vooral iets van de vroege morgen, dus toch zaterdag om 6 uur op en via wolken lijsterachtigen, met name Koperwieken met hun zo typisch bij de herfst horende trekgeluiden, naar de Griik aan het Noordzeestrand.

Nog weinig wind en volop licht lieten ons genieten van de acrobatische achtervolging van een Grote Stern door een Kleine Jager, net zo lang totdat de eerste z'n voedsel uitbraakte. Daarbij leek deze roofmeeuw te kunnen zien of de stern "leeg" was. Hij ging namelijk een tweede keer achter hem aan, totdat deze het resterende voer opgaf.

Verder zagen we de prachtige scherende vlucht - golfdal in en weer uit - van twee Jan-vangenten, vogels die vooral in deze tijd van het jaar te zien zijn. Een zeldzame waarneming was de Zwarte Zeekoet, een zwarte koet met een duidelijke witte vlek opzij. Ook trekken er nog verschillende duikers met hun gebochelde vlucht langs. In de duinen zagen we op de terugweg een Smelleken, een donkere Tortelduif met een twee graadjes onstuimiger vlucht. Ongetwijfeld vergeet ik nu vele meer algemene soorten te vermelden. 's Middags met de continue druilende motregen, maar gelukkig niet veel wind zijn we rond de Westerplas gelopen en in het dorp nog naar kleine zangertjes gespeurd (Bladkoninkje gemist).

In de kampeerboerderij had Aart een rol behang opgehangen om de waargenomen vogelsoorten te vermelden. Aangezien we uiteraard niet als een grote groep op stap waren ontspon

zich een leuk stukje competitie: "Heb jij die ook gezien?" "Nee shit, ik zat in dat andere groepje! Maar heb jij dat beest gezien?..."

Zondagmorgen wilden we, ondanks het weinig aantrekkelijke natte, winderige weer nog een rondje richting Kobbenduinen maken. De meesten op laarzen maar Ronald op gympies. Lang probeerde hij het droog te houden, met uitvoerige omweggetjes ... uiteindelijk gaf hij het op. Na de desolate uitgestrektheid rond het Baken wilden we wel even doorlopen naar de slufteer voor mogelijke spannende strandvogels. Struinen, zoekend door het struikgewas naar de minst natte doorgangen, ervaar ik mezelf in een totaal andere wereld, zonder verplichtingen/moeten/zorgen, opgenomen, in verbinding met de elementen; zeiknat maar heerlijk.

De leukste waarneming was uiteraard een Rosse Franjepoot, rondtollend insecten pikkend van het wateroppervlak op nog geen vijf meter afstand in een mui op het strand.

Moe maar voldaan streken we neer bij de warme patat + ... van de Grilk. Ondanks het natte, ruige weer, met toch nog meer dan 110 soorten een zeer geslaagd weekend.

Frans Tijsterman